

Без каяття

Микола Руденко

Духовна суть — не шаровари модні,
Не звичка, що з роками промина.
Я — той, що був, і той, що є сьогодні, —
Це дві людські істоти чи одна?..

Я — комісар за класом і за змістом,
Я — агітпроп і до промов мастак,
Усе життя проживши комуністом,
Звихнувся на старості...
Хіба ж не так?

Хіба ж поза мордовськими лісами
Не те, що сів, сам тепер пожав?
І все ж не так! Бо я завжди той самий:
Робив лиш те, що правдою вважав.

Не криюся: уже пізнав утому
І стогне замордована душа...
Та в чому каятись? Невже у тому,
Що шлях життєвий —
Це вам не соша?..

Попереду етапи і арешти,
І роздоріжжя, й хаос лихоліть.
Важливо бути чесним. Ну а решта —
Не від людей...
На тому світ стоїть.